

ENTRE O CLAMOR E A SAUDADE

*(Retrato de Manuel Rodríguez López:
o poeta valente, o amigo)*

Enrique, fillo, teu pai,
Manuel Rodríguez López,
dixo: – Quixera eu ver se existe a Noite.
E arrepuñou coa alma,
coa forza da palabra dos valentes,
a angustia de saber que a Noite existe,
e foi sentir na sombra a súa nenice
xogando cun balón feito de espigas
de humildades, e loitas, e incertezas.

Despois díxolle a Santi: – Fillo, xoga
á landra, á pita cega, e aos bugallos,
ao escallo na penumbra, ás alboradas,
ao balde, a quen máis nade,
porque a Noite terá aínda máis sombras
nun río innumerable de tristezas
seriñas que serán
barquiñas liberadas á corrente.

Enrique, Santi, fillos,
voso pai, aguerrido nas errancias
da vida e da palabra,
tentou vencer a Noite da inxustiza
ordenándolle á furia o seu sosego
como quen é todo o dono do vento,
un virandel poderoso de astros

despatiñando albas
onde o amencer desobarda, e dá a volta
nesa espera de estar onde se escoita
o valente clamor da dignidade,
o remol insistente do clamor,
cando a vida era arder contra outras nadas
e vivir era sombra, unicamente.

Enrique, Santi, fillos,
nun febreiro de lúas calandiñas
voso pai dixo en voz baixa: – Saudade,
non queda tempo xa, non queda tempo.
E marchou lenemente cara ás cembas
que penduran dos teitos desta ausencia
tralos muros da Noite.

Agora voso pai está a vivir
o todo da súa herdanza
na alta claridade que aínda asala
a loira do día que buscaba
na orde substantiva das palabras
Irene, Paradela,
Galicia, Enrique, Santi:
os puntos de partida,
a patria das lucenzas,
as puntas da súa estrela,
as últimas certezas.

Xavier Rodríguez Barrio